

Τοῦ Περικλέτου ἐπιστολὴ
 ἔσθ' ἄδελφό του Φασουλῆ.

Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ

ἰπίστεψες ἀλήθεια
 πῶς ἔστ' οὐ Βισβάδεν τὰ λουτρά θά πάω... Κολοκύθια !
 Μὴ γιὰ κενά βασιλῆα ἢ πρίγκηπα μ' ἐπῆρες,
 ἢ μὴ θαρρῆς ἢ τσίπη μου πῶς γέμισε μὲ λίραις ;
 Ἄχ ! ἀδελφέ μου Φασουλῆ, Βισβαδὲν καὶ ταξείδιον
 Δὲν εἶναι εὐκόλα γιὰ μᾶς, τοῦ κόσμου τὰ σκουπίδιον,
 καὶ ἂν θέλῃ ἓνας Περικλῆς λιγάκι νὰ γλεντίσῃ,
 νὰ πάῃ τὸ πολὺ πολὺ σὲ κάποιον ξερονῆσι.
 Μάθε λοιπὸν ἔσθ' ἰν Αἴγινα πῶς ἦλθα νὰ τὸ στρώσω.
 καὶ τὴν παραδαρμένη μου μὲ ψάρι νὰ φουσκώσω.
 Δὲν ξέρεις τί ζωὴ περνῶ μοναχὸς ἐδῶ πέρα !
 χορταίνω ἀπὸ καθρὸ τῆς θαλάσσης ἀέρα.
 Σαπλώνομαι ἔσθ' ἰν ἀμμουδιᾷ, τὰ κύματα κυττάζω,
 μὲ τὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ σὰν ποιητῆς ρεμβάζω,
 δώδεκα ὥρας τακτικά σὰν βασιλῆας κοιμοῦμαι,
 ὅλο γλυκὰ ὄνειρα καὶ ὠμορφαῖς θυμοῦμαι,
 δὲν βλέπω εἰς τὸ μάτι μου καμμιὰ ἐφημερίδα,
 καὶ οὔτε συλλογίζομαι καθόλου τὴν πατρίδα.

Ἐδῶ, ποῦ λές, πολιτικῆς κουβέντες δὲν θ' ἀκούτῃς,
 καθὼς σὲ κάθε καφενὲ τῆς φίλης πρωτεύουσας
 καὶ οὔτε βλέπεις κόκκιναις ἀπὸ τὴ λίμα μούραις...
 ἐδῶ 'μιλοῦνε γιὰ ροφούς γιὰ σπάρους καὶ τσιπούραις,
 καὶ ὅλοι μὲ τὸν ναργιλέ στρωμένοι ἔσ' ἀκρογιάλι,
 γιὰ κόμματα καὶ γιὰ βουλαῖς δὲν σπάζουν τὸ κεφάλι
 καὶ μόλις χθὲς ποῦ κύτταζα μιὰ βάρκα ἔσ' ἰν λιμένα
 μὲ τοῦ Τρικουπη τὸνομα ἔσ' ἰν πλάγι τῆς γραμμῆς,
 ἔθυμήθηκα ποιὸς κυβερνᾷ τὴν ἔρημη πατρίδα...
 Τέτοιους ἀνθρώπους ξένοιστους ὡτὰν καὶ ἐδῶ δὲν εἶδα.

Ἀλήθειαν σὺ πῶς τὰ περνᾷς ἔσ' ἰν Ἀθηνῶν τὴ βρῶμα ;
 πηγαίνεις ἔσ' ἰν Λεπλεμπετζῆ καὶ ἔσ' ἰν Ἀρῆφ ἐκόμα ;
 ἔμαθα δὲ καὶ καμποσα περίεργα χαμπάρια,
 πῶς ἔφεραν ἔσ' ἰν Φάληρο ἓνα κλουβὶ λειοντάριον.
 καὶ κάθε βράδου γίνεται μεγάλο νταραβέρι,
 καὶ σπρώχνει πιά καὶ σπρώχνεται τῶν Ἀθηνῶν τ' ἀσκήρι.
 Πῶς το κλουβὶ τοὺς ἤθελα κχμμιά στιγμὴν ν' ἀνοιξοῦν,
 καὶ ἔπάνω σὰς μὲ ὅλη τους τὴ λύσσα νὰ χημήξουν !
 νὰ ροκανίσουν κρέατα, νὰ φῶν αὐτὰ καὶ μάτιον,
 καὶ ὅλους νὰ σὰς κάνουνε παρτσάδες καὶ κομματιον,
 μὰ ζωντανὸν ν' ἀφήσουνε τὸ Φασουλῆ μου μόνο,
 γιὰ νὰχω κάποιον νὰ μιλῶ καὶ νὰ τὸν στηλιχρώνω.

Καὶ σ' ἄλλα τόσα πράγματα ὁ νοῦς μου τριγυρίζει.
 μ' αὐτὴ τὴν ὥρα γαῖδαρος ἀρσενικὸς γκαρίζει,
 καὶ ἡ βαριὰ του μουσικῆ μὲ κόβει μεσ' ἔσ' ἰν μέση...
 ἔσ' ἰν ἔξοχὴ τὸ γκάρισμα δὲν ξέρεις πῶς μ' ἀρίσει !

Εἶναι ὠραῖος γαῖδαρος καὶ τοῦχουν τὰ κουδούνια,
 καὶ ἔρώτησε παρακαλῶ, τοῦ Τσόχα τὸν Λαμπρούνια
 ἂν χρειάζεται βαρύτονον, εὐθὺς νὰ τοῦ τὸν στείλω
 ἔχε ὑγείαν...

Περικλῆς καὶ μένω δίχως ξύλο.

Μὰ τί πράγματα ὠραῖα,
 εἶναι ἔκει ἔσ' ἰν Φαληρέα.

ἔσ' ἰν Φάληρο, στὴν εὐμορφὴν τὴν παρλίαν,
 ποῦ κάθε χρόνο καὶ καινούργια μᾶς σερβίρει,
 κουβάλησαν ἐρέτος τρομερὰ θηρία
 καὶ τοῦ Κουτροῦλι γίνεται τὸ πανηγύρι.

Αἶ ! σεῖς ποῦ κάνετε ἐδῶ τὰ παλληκάρια,
 καὶ δὲν κοιτάει πιά κανεὶς νὰ σὰς ἔμιλήσῃ,
 ἂν σὰς βασιλῆα ἀντήτε κατω ἔσ' ἰν λιοντάριον
 ποῦ τὰ τρομάζει ὅλη πλάσι καὶ ἡ φύσι

Νὰ δῆτε στόμα ποῦ ἀνοιγόνε μιὰ πῆχυν,
 σὰν τὴν κουτράλτο ποῦ ἔσ' ἰν Τσόχα ἀγριεύει
 καὶ ὅποιον πιάσῃ ἔσ' ἰν στυβερὸ των νύχι
 καμμιὰ πλέον λύτρωσι ἂς μὴν γυρεύῃ.

Καὶ ὅμως μιὰ γυναῖκα μιὰ σωστὴ νταρντάνα,
 στρογγυλοκαμωμένη, μὲ κοντὸ φουστάνι,
 μονάχη τὰ ἐξουσιάζει σὰν σουλτάναν
 καὶ ἔσ' ἰν ἄγρια λιοντάρια ὅτι θέλει κάνει.

Χωρὶς καθόλου τῆς κυρίας νὰ ἐγγιζῶ
 μὲ τοῦτο τὸ ἀχώνευτο, σαχλὸ ἀστεῖο,
 αὐτὰ τὰ λέγω μοναχὰ γιὰ νὰ σὰς δεῖξω
 πῶς ἡ γυναῖκα εἶναι ποῖο καλὸ θηρίο.

Σὲ φιλῶ ἐκατοντάκις,
 φίλος σου πιστὸς **Γζαννάκης**.

Γιὰ τὴ Χολέρα συμβουλή
 μία μονάχα καὶ καλή.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ ἔλθῃ καὶ ἐδῶ πέρα,
 ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἢ ὀσποινὶς χολέρα.
 Λοιπὸν ἔσ' ἰν δὲν θέλουμε αὐτὴ νὰ μᾶς πιθάνῃ,
 ἀκούσετε τί χρεωστῆ καθίνας μᾶς νὰ κάνῃ.
 Ἐν πρώτοις νὰ σφαλίσωμε τὴν μύτη καὶ τὸ στόμα.
 Ποτέ μᾶς νὰ μὴ τρώγωμε οὔτε ψωμὶ ἀκόμα
 λιγώτερα πολιτικά νὰ λέμε καὶ ν' ἀκούμε.
 καὶ ὅπερ ἀσφαλέστερον, ν' αὐτοχειριασθοῦμε.

Ἄλλα αὐτὰ τὰ συνιστᾷ,
 ἓνας κάποιος **Ἄλφα-Τᾶ**.